

arbejdsløse og bistandsmodtagerne, men også en helt klar pligt til fra samfundets side at tilbyde disse mennesker et ordentligt job på overenskomstmæssige vilkår. Det er vores aktiveringsvision, og derfor kritiserer vi regeringen for, at den ikke gør nok ud af samfundets pligt.

Og vi lever altså stadig væk med en skatteform, der ikke hænger sammen på en socialt ordentlig måde, og hvor specielt det, at man sænker det skrå skatteloft, er et problem, for det giver problemer for kommunerne, hvis de vil forhøje skatterne, og det medfører kontante problemer for samfundsekonomien.

Lad mig her pege på, at Thorkild Simonsen så sent som i sidste uge kritiserede det forhold, at man i skattereformen sænker det skrå skatteloft. Og jeg håber meget på, at det bliver sidste gang, vi ser en udvikling, hvor man på den måde tilgodeser de højeste indkomster ved at sænke det skrå skatteloft.

Men som sagt er vi stadig væk villige til at påvirke regeringen. Og hvad er det så for områder, vi specielt lægger vægt på i det alternativ, vi vil stille op ikke blot i forhold til de borgerlige partier, men også i forhold til regeringen?

Det er for det første en gennemført ansvarlighed i forhold til de globale miljøproblemer.

Det kan godt være, at det i forhold til den øvrige debat i dag lyder en smule højttrende at tale om de globale miljøproblemer, men det er altså miljøproblemer, som vi både i vores hverdag og i vores økonomi vil komme til at mærke i stadig større grad, og derfor må vores velfærdsdebat altså også handle om, hvordan fremtidens velfærd kan sikres i en situation, hvor vi af hensyn til de store økologiske problemer bliver nødt til at omstille vores produktion og vores forbrug.

Det er for det andet en fastholdelse af solidariteten i velfærdssamfundet, hvor vi i SF konsekvent vil gå imod nedskæringer for de dårligst stillede og imod en velfærdsmodel, der er baseret på markedsekonomi og privatiseringer, og i stedet vil fastholde de solidariske sider af velfærdssamfundet, og det betyder naturligvis, at der skal være en god offentlig sektor.

Det er, som om det i de sidste år er blevet lidt mærkværdigt at tale om at holde fast i, at den offentlige sektor er vigtig, og det vil vi gå imod, for det er helt afgørende, at der er en god og solidarisk offentlig sektor, at der er hjemmehjælpere til vores ældre, at der er plejehjemsbyggeri, at der er en børnepasningsgaranti, at der er ordentlige sygehuse, og at de ansatte i

den offentlige sektor har ordentlige arbejdsvilkår. Og hvis man skal løse både de sociale problemer og arbejdsløshedsproblemerne, kommer man heller ikke uden om også at satse på at udvide den offentlige service, og det er der intet som helst galt i; det er en fuldstændig realistisk og troværdig økonomisk politik, og socialt set er den rigtig.

For det tredje mener vi, at tid skal være vigtigere end ting, og derfor er vi nødt til at arbejde med en ny vækst- og velfærdsmodel, hvor det, at man har tid til at være sammen med sine børn, sin familie og sine venner får en højere prioritering end det at få store forbrugsgoder, hvor det at have tid bliver vigtigere end det at få bil nummer to – for at sige det, som det er – og det betyder, at kortere arbejdstid, orlovsordninger og fordeling af arbejdet skal have en højere prioritering. For der er mange familier, der arbejder for meget her i landet, og andre familier, der arbejder for lidt, og det paradoks må vi have gjort noget ved, således at man især i børnefamilierne kan få mere tid til at være sammen med hinanden. Det bliver et selvstændigt velfærdskrav, som vi vil prioritere yderligere i vores diskussion.

For det fjerde, at arbejdsmarkedet skal have plads til alle, men det forudsætter altså, at erhvervslivet får nogle sociale forpligtelser.

For nylig kunne vi f.eks. opleve, at Tele Danmark fyrede 2.000 medarbejdere, selv om det havde et overskud på omkring 3 mia. kr., og er det virkelig rimeligt, at virksomheder med milliardoverskud fyrer deres medarbejdere og dermed påfører samfundet merudgifter på flere hundrede millioner kroner? Nej, det er ikke rimeligt, og derfor er vi nødt til at sige til disse virksomheder: I har altså også et ansvar for, at velfærdssamfundet kan udvikle sig videre. I kan ikke stille jer uden for debatten om, hvordan vi skal fastholde solidariteten. Velfærdssamfundet er også jeres ansvar.

For det femte, at forebyggelse er vigtigere end reparation. For et dårligt arbejdsmiljø koster årligt samfundet omkring 13 mia. kr., og dér mener vi, at arbejdsgiverne må tilskyndes til at satse mere på et godt arbejdsmiljø, ikke blot af hensyn til de ansatte, men også af hensyn til samfundsekonomien.

For det sjette mener vi, at en udvidelse af demokratiet skal på dagsordenen, og det gælder den offentlige sektor med hensyn til brugerdemokrati og mere valgfrihed, men det gælder også de store fondsdannelser. Hvorfor bliver